

Kötőtpályás dzsungel

A sportos alkatú, Puma cipős, fiatal fiú ma reggel is könnyedén szökkent fel a villamosra, mielőtt az ajtók zordan becsapódtak mögötte. Egy vadmacska puha mozdulataival lopózott keresztül az ajtó mellett áthatolhatatlannak tűnő tömegben, amely befelé haladva egyre ritkábbá vált. A közepén már szellős kocsiiban megtalálta a szokott helyét és leült. Elővette táskájából kedvenc könyvét, amit már többször kiolvasott, de megint úgy tett, mintha azt olvasná. Közben az ajtó másik oldalán vele szemben ülő, riadt őz tekintetű férfit figyelte a fura feslett, süvegszerű kalapjában és barna, zakójában. Napok óta ugyanabban a ruhában volt, ugyanazon a helyen ült és mindig ott volt a villamoson, amikor a nagymacska mozgású fiú felszállt. Az őz tekintetű, kalapos férfi merengve bámult ki az ablakon és közben írt valamit egy kissé elrongyolódott füzetbe. Volt benne valami szokatlan és titokzatos. A sportos testalkatú ekkor észrevette, hogy az írásában elmerült, elvárásolt fickó mögül előbukkant a semmiből egy rafinált, vörös képű ellenőr, aki töretlenül haladt felé. Mikor odaért, a toll hangosan koppant a földön, a riadt őz tekintetű férfi arca rémültségre változott és megmerevedett a székén. A nagymacskaszerű fiú ekkor gyors mozdulatokkal az őz és a vörös képű között termett és ártatlan képpel tolt a kegyetlen kaller arcába az érvényes jegyet.

– Tessék apu, majdnem nálam maradt a jegyed! – mondta határozottan a Puma cipős, a barna kalaposnak és felvette a tollat, amit a zsebébe süllyesztett. A ravaszdi ellenőr csalódottan távozott és felszívódott a tömegben. Ekkor nyíltak az ajtók. A furcsa kalapos éppen hálálkodni készült, de a puma-fiú hirtelen kikapta a kezéből a füzetet és egy ruganyos mozdulattal leugrott az éppen indulni készülő szerelvényről. Riadt őz tekintet követte, ahogy eltűnt a szürke kockaházak között.

Pár nappal később a ravaszdi ellenőr újra felbukkant a semmiből, a szokásos vonalon. A kalapos, ijedt figura nem volt sehol, a helyén viszont ott ült a puma-srác. Néha töprengve nézett ki az ablakon és bőszen körmölt valamit a nemrég megkaparintott, rongyos füzetbe. A vörös képű, gyanakodva somfordált körülötte és leste, hogy mit csinál. A fiú már nem figyelt, mert valami egészen más kötötte le. A következő megállónál szállt fel a lány. Kecses, légius mozdulataival úgy festett, mintha egy kolibri szállt volna be az ablakon. A levegő vibrált körülötte, színes szoknyája kacéran lengedezett formás lábszára fölött. Miután újra elindult a villamos, a vezető váratlanul fékezett és a kolibri-lány, aki a kocsik belseje felé tartott, elvesztette a kontrollt és egyenesen a nagymacska mozgású srác ölébe repült. Pont, ahogy a füzet utolsó fejezetében le volt írva.

Tudom, mert engem nem vettek észre, olyan vagyok, mint egy kaméleon. Azt sem vették észre, hogy amikor szó szerint egymásba estek, leesett a füzet a tollal együtt, én meg észrevétlenül leszálltam vele és tovább írom a történetet.